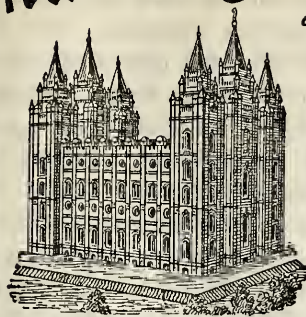
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. 15 Marts 1903. 52 Aargang.

„Jeg veed, min Frelser lever."

Ved Salt Lake Stavs Konference d. 16 Marts 1902 holdt Præsident Joseph F. Smith følgende Tale, der blev refereret i Deseret News, hvor den nu paany er bleven optrykt i Bladets store Julenummer:

Mine kjære Brødre og Søstre! Under Afsyngelsen af den sidste Salme kom jeg til at tænke paa en Aabenbaring i Lærdommens og Pagtens Bog; jeg føler mig tilskyndet til at læse et Uddrag af den (Kap. 93) og til at gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende dette Emne, efter som den Helligaand vil lede mig.

Kristi Lys er Menneskenes Lys.

„Sandelig, saa siger Herren, det skal ske, at hver Sjæl, som afstaar fra sine Synder og kommer til mig, paakalder mit Navn, adlyder min Røst og holder mine Befalinger, skal se mit Ansigt og vide, at Jeg er."

Det forekommer mig, at vi gjennem Ordene i denne Aabenbaring erholde en Nøgle, ved Hjælp af hvilken vi som Guds Folk kunne skaffe os Adgang til den Kundskab, hvorom der tales i den nylig afsungne Salme. „Jeg veed, min Frelser lever." Betingelserne for at sikre os denne Kundskab ere tydeligt fremstillede. Læg Mærke til, at Enhver, som opfylder disse Betingelser, skal ikke alene vide, at han lever, men ogsaa, „at Jeg er det sande Lys, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden".

Det Lys, som her omtales, er ikke det samme, der gives til dem, som fødes paany af Aanden; thi ikke Enhver, som kommer til Verden, er født paany eller har noget Krav paa det større Lys, der følger med

den Helligaands Gave. Maaske det vilde være paa sin Plads at forklare Forskjellen paa Kristi Lys, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden, og paa det Lys, der følger efter Omvendelse og Daab i Vandet til Syndernes Forladelse. Det er ved Guds Kraft, at alle Ting ere skabte og fremdeles skabes. Det er ved Kristi Kraft, at alle Ting styres og den fuldkomne Orden opretholdes i Universet. Det er denne Kraft, der udgaar fra Guds Søn og viser sig i alle hans Gjerninger, som giver Lys, Energi, Forstand og Kundskab til alle Mennesker i nøje Overensstemmelse med Ordene i Jobs Bog: „Der er en Aand i Menneskene, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand." Det er denne guddommelige Inspiration, som gjennemtrænger hele Skabningen og oplyser den menneskelige Familie, og det er hverken mere eller mindre end Kristi Lys, som oplyser Menneskets Sjæl, skjærper dets Evner, fremskynder dets Attraa efter det Gode og dets Afsky for det Onde, opvækker dets Samvittighed og giver det tilstrækkelig Intelligens til at dømme mellem Godt og Ondt, Lys og Mørke, Ret og Uret. Vi ere Herren Tak skyldige for den Intelligens, vi besidde. Det er ved denne Aand, der oplyser ethvert Menneske, som indkommer i Verden, at vi ere i Stand til at skride fremad paa Erkjendelsens og Udviklingens Bane. Alle Mennesker have Adkomst til den; den er ikke forbeholdt de Lydige alene, men gives til Alle, som fødes til Verden.

Den Helligaands Gave.

Men den Helligaands Gave, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, og som aabenbarer Mennesket Himmelens Hemmeligheder og leder det ind i al Sandhed, denne aandelige Gave, denne Intelligens bliver ikke skjænket alle Mennesker, undtagen de omvende sig fra deres Synder og gjøre sig værdige til at modtage den. Først da ville de erholde den under Haandspaalæggelse af de af Guds Tjenere, som af ham have modtaget Præstedømmets Myndighed til at meddele hans Børn denne herlige Velsignelse. Denne Aand — Kristi Lys — vil ikke lade Mennesket i Ro, før det har erhvervet det større Lys og en herligere Kundskab. Et Menneske, som i alle Maader har syndet og bespottet Gud, kan, selv om det ikke har modtaget den Helligaands Vidnesbyrd, alligevel have Haab om Tilgivelse, dersom det vil omvende sig fra sine Synder, bøje sig i al Ydmyghed for Gud og i Oprigtighed adlyde hans Love, saaledes som det fremstilles: „Hver Sjæl, som afstaar fra sine Synder og kommer til mig, paakalder mit Navn, adlyder min Røst og holder mine Befalinger, skal se mit Ansigt og vide, at Jeg er." Det vil da faa Tilgivelse og modtage det større Lys, og det vil da indtræde i en højtidelig Pagt med Gud — indgaa et Forbund med den Almægtige ved hans enbaarne Søn, hvorved det bliver et Barn af Gud og Medarving med Jesus Kristus. Skulde det derefter synde mod det Lys og den Kundskab, som det har modtaget, da vil Lyset i en saadan Sjæl

blive til Mørke — og hvor stort vil ikke Mørket blive! Da, og ikke før, vil Kristi Lys, som oplyser enhver Sjæl, der kommer til Verden, ophøre at strides med Mennesket, som da vil blive overladt til sin egen Skjæbne.

Dette er i Overensstemmelse med Kristi Lærdom, som den findes i det Nye Testamente, og det er ifølge Guds Ord, som ere blevne aabenbarede i de sidste Dage ved Profeten Joseph Smith. Herren vil ikke fordømme Nogen til fuldstændig Ødelægggelse; ejheller vil noget Menneske blive nedkastet til et evigt Helvede, undtagen det gjennem Omvendelse og Lydighed mod Guds Love og Befalinger har modtaget af det større Lys og desuagtet synder. Hvis Nogen har erholdt denne Kundskab og dette herlige Lys og formørker det ved Synd og undlader at omvende sig, da maa vi i Sandhed sige, at denne Sjæl har stillet sig selv til Fortabelse og Fordærvelse.

Det Spørgsmaal bliver ofte fremsat: „Er der nogen Forskjel paa Guds Aand og paa den Hellig-Aand?" Begge Benævnelser bruges hyppig i samme Betydning. Vi sige ofte Guds Aand, naar vi mene den Helligaand, og omvendt. Den Helligaand er en Personlighed i Guddommen, men dog ikke den Aand, der oplyser ethvert Menneske, som fødes til Verden. Det er Guds Aand eller Kristi Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden, og som stræber at føre det til Sandhedens Erkjendelse og den Helligaands Vidnesbyrd; den vil fortsætte dermed, indtil dette Maal er naaet. Modtager Mennesket saa Vidnesbyrdet og synder mod det alligevel, vil Guds Aand ophøre at stride med det, og den Helligaand vil helt forlade det. En saadan Person vil da i Reglen forfølge Sandheden, i mange Tilfælde tragte efter de Uskyldiges Blod og ikke tage i Betænkning at begaa en Misgjerning, saalænge der ikke er nogen Fare for, at Lovens Straf kan ramme ham.

Jesus er denne Verdens Fader.

Jeg vil fremdeles læse af denne Aabenbaring:

„Og at jeg er i Faderen, og Faderen i mig, og Faderen og jeg ere eet."

Jeg forstaar ikke, at nogen intelligent Person kan forklare disse Ord paa anden Maade, end at Jesus og hans Fader ere een Person, men kun saaledes, at de ere eet i Kundskab, i Sandhed, i Visdom, i Opfattelse og i Hensigt, ligesom den Herre Jesus selv formanede sine Disciple til at være eet med ham, at blive i ham, saa at han maatte blive i dem.

Det er i den Betydning, at jeg opfatter disse Ord, og ikke saaledes, som de ere blevne udlagte af visse Folk, at Kristus og hans Fader ere een Person. Jeg erklærer til Alle, at de ikke ere een Person, men to Personer, der hver især har et Legeme. Desuden, Jesus er denne Verdens Fader, fordi det var ved ham, at Verden blev dannet. Herom siger han:

Johannes' Vidnesbyrd.

„Faderen og jeg ere eet. Faderen, fordi han gav mig af sin Fylde, og Sønnen, fordi jeg var i Verden og gjorde Kjødet mit Tabernakel og boede blandt Menneskenes Børn.

Jeg var i Verden og annammede af min Fader, og hans Gjerninger bleve tydeligt aabenbarede,

Og Johannes saa' og bar Vidnesbyrd om min Herligheds Fylde, og Johannes' Vidnesbyrds Fylde skal herefter aabenbares;

Og han vidnede, sigende: Jeg saa' hans Herlighed, at han var i Begyndelsen, førend Verden blev til.

Derfor, i Begyndelsen var Ordet, thi han var Ordet, netop Salighedens Budbærer,

Verdens Lys og Forløser, Sandhedens Aand, som kom til Verden, fordi Verden blev dannet ved ham, og i ham var Liv og Menneskets Lys.

Verdenerne bleve skabte ved ham, Menneskene bleve skabte ved ham, alle Ting bleve skabte ved ham, og formedelst ham og af ham.

Og jeg, Johannes, vidner, at jeg saa' hans Herlighed, som Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Sandhed — den Sandhedens Aand, der kom og boede i Kjødet, og boede blandt os.

Og jeg, Johannes, saa', at han annammede ikke Fylden i Begyndelsen, men modtog Naade for Naade.

Og han annammede ikke af Fylden i Begyndelsen, men vedblev fra Naade til Naade, indtil han annammede en Fylde,

Og saaledes blev han kaldet Guds Søn, fordi han ikke annammede af Fylden i Begyndelsen.

Mennesket's herlige Forventninger.

Hvor er det ikke herligt at læse Ord, som vidne om, at end ikke Kristus var fuldkommen i Begyndelsen. Han modtog ikke strax al Herlighed, men fattede Trin for Trin Naaden og vedblev dermed, indtil han erholdt Herlighedens Fylde. Vil det ikke ogsaa blive saaledes med Menneskene? Er noget Menneske fuldkomment? Har noget Menneske opnaaet Fuldkommenheden paa een Gang? Have vi naaet det Punkt, at vi staa beredte til af vor himmelske Faders Fuldkommenhed at modtage hans Herlighed og Intelligens? Aldeles ikke; men naar Jesus, Guds Søn og denne Verdens Fader, ikke strax modtog en Fylde, men voxede i Tro, Kundskab, Forstand og Naade, indtil han modtog al Fylde, vil det da ikke for alle Mennesker være muligt paa samme Maade at skride gradvis fremad i Kundskab og Udvikling, indtil de tilsidst ligesom han opnaa Fylden deraf og blive ophøjede med ham i Faderens Nærværelse?

Aabenbaringen fortsætter:

„Og jeg, Johannes, bærer Vidnesbyrd, og se, Himlene aabnedes, den Helligaand kom ned over ham i en Dues Skikkelse og hvilede paa

ham, og der kom en Røst af Himlen, sigende: Denne er min elskelige Søn.

Og jeg, Johannes, vidner, at han annammede en Fylde af Faderens Herlighed,

Han annammede al Magt baade i Himlen og paa Jorden, og Faderens Herlighed var hos ham, thi han boede i ham.

Men det skal ske, at dersom I ere trofaste, skulle I annamme Fylden af Johannes' Vidnesbyrd.

Jeg giver eder disse Ord, at I kunne forstaa og vide, hvorledes I skulle tilbede, og hvem I tilbede, at I kunne komme til Faderen i mit Navn, og i tilbørlig Tid annamme af hans Fylde;

Thi dersom I holde mine Befalinger, skulle I annamme af hans Fylde, og vorde herliggjorte i mig, ligesom jeg er i Faderen, derfor siger jeg til eder, at I skulle annamme Naade for Naade.

Og nu, sandelig siger jeg eder, jeg var i Begyndelsen hos Faderen, og er den Førstefødte,

Og alle de, der ere fødte af mig, ere meddelagtige i Faderens Herlighed, og ere den Førstefødtes Menighed.

I vare ogsaa i Begyndelsen hos Faderen, nemlig det, som er Aand, Sandhedens Aand,

Og Sandheden er Kundskab om Tingene, som de ere, som de vare, og som de skulle blive,

Og hvad der er mere eller mindre end dette, er den Ondes Aand, som var en Løgner fra Begyndelsen.

Sandhedens Aand er af Gud. Jeg er Sandhedens Aand, og Johannes vidnede om mig, sigende: Han annammede en Fylde af Sandhed, ja af al Sandhed,

Og ingen annammer en Fylde, uden han holder hans Bud.

Den, der holder hans Bud, annammer Sandhed og Lys, indtil han bliver herliggjort i Sandhed og veed Alt.

Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet, og kan ej heller blive det.

Al Sandhed er uafhængig i den Sfære, hvori Gud har stillet den til selv at handle, ligesaa er al Intelligens, ellers findes der ingen Tilværelse.

Se, heri er Menneskets Handlefrihed, og heri ligger Menneskenes Fordømmelse, fordi det, der var fra Begyndelsen, er tydeligt aabenbaret for dem, og de annamme ikke Lyset.

Enhver, hvis Aand ikke annammer Lyset, er under Fordømmelse;

Thi Mennesket er Aand; Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde;

Men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde."

Med andre Ord: Uden Legemet er Aanden ikke fuldkommen, og uden Aanden er Legemet dødt. Mennesket bestemtes i Begyndelsen til at blive lig Jesus Kristus — at blive eet med hans udtrykte Billede. Saa sandt Jesus fødtes af en Kvinde, levede og voxede op til fuld Manddom, blev ihjelslagen og oprejst fra Døden til udødeligt og evigt Liv, saa sandt blev det i Begyndelsen besluttet, at Mennesket ved Kristi Forsoning og Opstandelse fra Døden skulde oprejses til evigt Liv. Døden møder os alle uafhængig af vor egen Gjøren og Virken, eftersom vi ikke havde nogen Skyld i, at den paa Grund af vore første Forældres Fald kom ind i Verden. Menneskene, som følgelig ikke paa nogen Maade have bragt Døden over dem selv, ville heller ikke selv have Kraft til at tilvejebringe det evige Liv; thi ligesom de døde som Følge af Adams Synd, saaledes skulle de, hvadenten de ville eller ikke, opstaa igjen som Følge af Jesu retfærdige Forsoning og Opstandelsens Nøgler, der ere i hans Magt. Ethvert Menneske, som nedlægger sit forkrænkelige Liv, skal opstaa fra de Døde og stilles for Guds Domstol for at blive dømt i Overensstemmelse med sine Gjerninger, hvadenten de kunne kaldes gode eller onde — da er Dagen kommen, da Mennesket vil blive krævet til Regnskab for de betroede Talenter. Herrens Ord er forkyndt for Menneskene; det er bleven aabenbaret fra Himlen; det skinner for Verden; det paanødes Folkene. De, som forkaste det, ville af Herren — de Dødes og Levendes Dommer — blive krævede til Ansvar, medens de, som modtage Ordet og adlyde Guds Befalinger, ikke alene som tidligere nævnt skulle komme til Sandhedens Erkjendelse, men tillige skue deres Frelsers Aasyn og kjende ham, som han er. De ville endvidere komme til den fulde Forstaaelse af, at det er som Følge af hans Forsoning og frelsende Kraft, at de atter besidde det evige Liv og kunne nyde Lyksaligheden i det celestiale Rige, forudsat at de have gjort, hvad der blev sagt til Joseph Smith og Oliver Cowdery: „Dersom du vil gjøre det Gode og blive standhaftig indtil Enden, skal du blive salig i Guds Rige, hvilket er den største af alle Guds Gaver; thi ingen er større end Salighedens Gave."

Herren siger endvidere:

„Elementerne ere Guds Tabernakel, ja Mennesket er Guds Tabernakel, endog Tempel, og hvilket som helst Tempel, som bliver besmittet, det Tempel vil Gud fordærve.

Guds Herlighed er Intelligens, eller med andre Ord: Lys og Sandhed;

Lys og Sandhed skyer det Onde.

Hvert Menneskes Aand var uskyldig i Begyndelsen, og da Gud havde forløst Mennesket fra Faldet, bleve Menneskene atter i deres spæde Alder uskyldige for Gud.

Og den Onde kommer og borttager Lyset og Sandheden fra Menneskenes Børn paa Grund af Ulydighed og deres Fædres Traditioner."

Herrens Ord ere Sandhed. I spørge: Hvad er Sandhed? Dette er Sandhed, at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn og Verdens Frelser, at han forsonede for Adams Synd, at vi ved Omvendelse og Lydighed mod hans Ord skulle modtage Tilgivelse for vore Synder og blive ophøjede til Guds Nærværelse, hvorfra vi kom. Dette er Sandhed, at Mennesket kan ikke indkomme i Guds Rige, undtagen det fødes paany af Vand og Aand. Dette er Sandhed, at den Almægtige har i vore Dage aabenbaret disse Principper til Menneskene, og som hans Hellige ønske vi at rette os derefter. Vi have foresat os at bære Vidnesbyrd om disse Sandheder og at forkynde dem til Menneskene, saalænge Herren vil give os sin Aands Vejledning. Vi have faaet den Mission at forkynde, at Jesus Kristus er vor Forløser, at han blev korsfæstet og opstod fra de Døde, at Joseph Smith ved den Almægtiges Kraft blev oprejst som en Profet til at gjengive det evige Evangelium og det hellige Præstedømmes Myndighed til Jorden og paabegynde Tidernes Fyldes store Husholdning. Vi bære dette Vidnesbyrd til Verden, og vi vide, at det er sandt; thi vi have modtaget det ved Sandhedens Aand, som kommer fra Gud, og om hvilken Jesus i denne Aabenbaring taler til Profeten Joseph; derfor fremtræder dette vort Vidnesbyrd med Sandhedens Kraft og Styrke overfor Verden og navnlig overfor dem, som i Ydmyghed have adlydt det frelsende Budskab, der er forkyndt for eder.

Personligt Vidnesbyrd.

Lad mig sige eder endnu en Gang: „Jeg veed, min Frelser lever"; jeg føler det i hver eneste Fiber af mit Legeme. Jeg er ligesaa overbevist derom, som jeg er om min egen Tilværelse. Jeg kan ikke føle mig mere overbevist om min egen Existens, end jeg føler mig overbevist om, at min Forløser lever, og at min Gud, Frelserens Fader, lever. Jeg føler det i hele min Sjæl, og jeg bærer mit Vidnesbyrd for eder, at den saakaldte „Mormonisme" er Kristi Lærdom, Jesu Evangelium, som er en Guds Kraft til Saliggjørelse. Nogle have givet den Forklaring, at „Mormonismen" betyder „mere Godt". Vore Fjender have kaldt os „Mormoner", og vi have modtaget Benævnelsen af den ligefremme Grund, at vi tro paa Mormons Bog; de første Hellige bleve jo ogsaa af deres Fjender spotvis kaldte „Kristne", fordi de troede paa Kristus. Vi tro paa alle Evangeliets Lærdomme og Guds Bud og Love. Vi tro, at ethvert Princip er nødendigt. Vi tro, at vi skulle opfylde enhver Pligt mod Gud og mod vore Medmennesker, og at vi skulle gjøre mod Andre, som vi ville, at de skulle gjøre mod os. Vi skulle iagttage Kyskhed, Ærlighed og Oprigtighed og handle retfærdigt mod vor Næste og være venlige og overbærende mod den, som forser sig. Vi skulle til enhver Tid og under alle Omstændigheder søge at gjøre Godt. Vi skulle føle i vore Hjerter, at vi leve ikke for at gjøre

Ondt, men for at gjøre Godt, og at vi ikke ere her for at gjøre Vildfarelsen større, men for at formindske den; vi skulle bestandig søge at voxe i Kundskab om Sandheden, gjøre Menneskene lykkelige og sprede Lyksaligheden omkring os i Verden ved at bibringe Menneskene Lyst til at handle i Overensstemmelse med Ret og Retfærdighed. Der findes ingen virkelig Lyksalighed blandt de Ugudelige. Der findes ingen virkelig Glæde i Synd og Overtrædelse. Den eneste Kilde til virkelig Glæde og fuld Lyksalighed findes kun ved at iagttage Sandhedens og Retfærdighedens Fordringer.

Maa Herren velsigne eder og hjælpe eder til at efterleve vor Religion og holde hans Befalinger, saa vi kunne blive blandt dem, som skulle se Gud og se Frelseren, naar han vil komme til Jorden igjen; thi han vil komme, og naar han kommer, vil det ikke blive som den ydmyge og fornedrede Nazaræer, som ikke havde det, hvortil han kunde hælde sit Hoved, men han vil komme som Herre, iført himmelsk Majestæt, guddommelig Kraft og Herlighed og med en Dom, der lyser af Retfærdighed og Sandhed. Han vil komme med Himmelens Hærskarer og blive modtaget af dem, som have holdt hans Befalinger og ligesom Bruden forberedt sig til Brudgommens Komme; men over de Ugudelige vil han tage Hævn.

Saaledes lyde ikke alene de gamle Profeters Ord i Bibelen, men ogsaa Ordene fra denne Tids Profeter, som have talet ved den samme guddommelige Inspiration. Jeg gjentager deres Ord uden derved at fortælle noget Nyt. Maa Herren bevare os paa Pligtens Sti, holde os borte fra al Synd og hjælpe os til at blive standhaftige og trofaste i den Pagt, som vi have sluttet med ham, og til at være trofaste mod Zions Sag, der baade gjælder de Levendes og Dødes Frelse, er min Bøn i Jesu Navn.

Vær glad i Dag. Vær tilfreds med Livet i Dag. Er du fattig, bliver du ikke rigere ved at klage. Er du uvidende eller syg, bliver du ikke klogere eller raskere ved at jamre. Er du ikke i Stand til at opfylde de Fordringer, der stilles til dig den næste Dag, saa løser Frygt og Klage ingen Opgaver, kun Flid og Forstand kunne gjøre dette; men Bekymringer give hverken Forstand eller Kraft til at virke og tænke fornuftigt. Jammer over Gaarsdagen øder vor Kraft og tillukker vore Øjne for Pligterne i Dag. Gaarsdagens Fejl kunne ikke gjøres uskete; gjør derfor i Dag det Bedste, du kan. Begynd i Dag at gjøre dit daglige Arbejde — begynd i Dag, hvor du er, og med den Færdighed, du raader over, og betænk, at som du giver, skal du igjen gives. Betragt Dagen i Dag som en Del af Evigheden. Kun naar vi hver Dag gjøre vort Bedste, kunne vi i Sandhed være glade. Ingen kan allerede i Dag blive fuldkommen, men hvis det er vort Maal at ville blive det, vil hver Dag bringe os det nærmere. Derfor: Vær glad i Dag, klag ikke over Dagen i Gaar, græd ikke for, hvad der kan ske i Morgen. Men aldrig maa vi glemme den Lære, vi fik af Gaarsdagen; tænk ikke paa at klage over den, men søg at lære af den. Naar vi gjøre saaledes, ville vi blive belønnede.

---

15 Marts 1903.

Lærdomme af Profeten Joseph Smith.

I en Tid som denne, hvor der i høj Grad hersker Skrive-, Tale- og Trykkefrihed, vil det være godt for de Sidste-Dages Hellige her i Missionen at bemærke sig nedenstaaende Lærepunkter*) af Profeten Joseph Smith.

Vi have forntylig været Vidner til, at en af disse „fromme" Mænd, som sige sig at være Folkets Sjælesørgere, i Ly af særlige Statsprivilegier stod frem paa den fredlyste Talerstol og æreskjændte ædle Mænd, trak deres Karakter ned i Sølet og satte usandfærdige Historier i Omløb, uden at denne Person havde nogen anden Grund til sine modbydelige Beskyldninger end tredie- og fjerdehaands ryggesløse Bagvaskelser og elendige Skriverier af „Æreskjænderen, der dyppede sin Ravnefjer i Galde for at plette en uskyldig Persons Navn og Rygte".

Skrivning og Skribentvirksomhed.

Den Kunst at kunne skrive er en af de største Velsignelser, vi nyde. At øve os i den er vor Pligt, at bruge den er vor Ret. Ved Hjælp af Skrivekunsten kunne vore Tanker og Følelser ikke alene naa vidt om, medens vi leve, men de kunne tillige vedblive at virke i mange Tidsaldre, efterat Kjødet forlængst er gaaet tilbage til dets Moder Støvet. Har Læseren nogensinde tænkt over denne simple, denne nyttige, denne himmelske Velsignelse? Det er en af Guds herligste Velsignelser til Mennesket, og det er Menneskets Ret at nyde den. Ved Hjælp af Skrivning er Herrens Ord bleven overleveret til Jordens Beboere fra Slægt til Slægt. Ved Hjælp af Skrivning ere Menneskenes Opfindelser og Kundskaber blevne bevarede, reddede fra Forglemmelse og overleverede fra den ene Tid til den anden til Gavn for Verden. Ved Hjælp af Skrivning er Alt, hvad der sker i Livet, blevet synligt for Tidens Blikke, ligesom Himmelen og Jorden stadig viser sig for den opvoxende Menneskeheds Øjne. Men naar vi saaledes opregne nogle af de Velsignelser og Fremskridt, som ere Følger af denne ædle Kunst, lad os da ikke glemme at nævne nogle af de Forbandelser og Ulykker, som ere Følger af denne ypperlige Gaves Misbrug. Vi se, hvor stor en Ild der kan antændes ved en lille Gnist; lader os derfor være forsigtige i Ord. Lader os ikke glemme at give et bedre Exempel, naar vi se Æreskjænderen dyppe sin Ravnefjer i Galde for at plette en uskyldig Persons gode Navn og Rygte. Lader os græde, thi det ville Himlene

*) Offentliggjorte i The Evening and Morning Star 1832.

gjøre, naar de store Mænd paa Jorden skrive deres Berømmelse med de Faderløses og Enkers Taarer. Lader os sørge, naar denne Verdens Forfængelighed skrives i gyldne Breve for at bedrage. Men lad dette være nok; thi de Ugudelige skrive sig selv til Døden, og Herrens Hagelstorm skal bortrydde Løgnerens Skjul. Vi ere som Disciple af den Herre Jesus forpligtede til ved Alt, hvad der gjør Religion til en Velsignelse for Jordens Beboere, at sætte et ædlere Exempel, naar vi se den store Frihed blive misbrugt. Lader os som Herrens Tjenere, der ønske at være anerkjendte i alle Henseender, gjøre vor Gjerning i Renhed, ikke skjule nogen af vore egne Fejl, ikke lade nogen Synd være upaaagtet og ikke give Forargelse, hvorved vi kunne føre Skam over vor himmelske Faders store Sag.

Det er Gud behageligt, at Menneskene bruge de Gaver, han skjænker dem, til deres Velsignelse og ikke misbruge dem. Hvis de Hellige ville forblive i den Tro, ved hvilken de bleve kaldte, skal Jorden give sin Grøde; Himlens Velsignelser skulle følge dem; Herren vil give dem det rene Sprog igjen, og Guds Herlighed vil dvæle blandt de Retfærdige paa Jorden. Alle Ting ere til for Mennesket og ikke Mennesket for alle Ting. Førend vi kunne lære Verden, hvorledes den skal handle retfærdigt, maa vi kunne gjøre det selv. Derfor ønsker jeg i hans Kjærlighed, som er idel Kjærlighed, hvis Aag er gavnligt, hvis Byrde er let, og som talede saaledes, som Mennesker aldrig talede, at bibringe eder nogle Synspunkter om ovennævnte Emne — for Retfærdighedens og det evige Livs Skyld — og til Overvejelse for dem, som mene, at de elske deres Næste som sig selv.

Skriv aldrig Noget til en Ven eller Fjende, som du er bange for at læse for Ven eller Fjende; thi Breve, som komme langvejs fra, undertiden flere Tusinde Mile, læses med stor Begjærlighed; og da Ingen fuldt ud kan bedømme Menneskene og deres Sager i saadanne Tilfælde, kan man let komme til at forurette sig selv, sit Fædreland, sine Venner og Fjender og lægge en Løgn saavel i et ærligt Menneskes som i en Forræders Mund, og Sandheden vil i sin sejrrige, men langsomme Fremgang maaske ikke naa at omstøde denne Løgn, førend dit Hoved hviler under den tause Jord.

Skriv aldrig Andet end Sandhed; thi Sandheden er himmelsk og ligesom Solen altid skinnende; den kjendetegner sig selv; overfor den behøves ingen Logik, ingen Grunde, ingen Vidner; den forfejler aldrig sit Maal; thi Sandheden er af Herren og vil overvinde enhver Modstand.

Skriv aldrig til en Ven eller Fjende for at straffe dem for deres Forseelser; thi selv om dine Hensigter i og for sig ere aldrig saa gode, kunne de dog let blive offentlig bekjendte, eftersom et Brev er udsat for at blive brudt eller for ved personlig Uagtsomhed at komme i Andres

Hænder; din Mening, der kun gjælder Sagen set fra dit Standpunkt, vil da blive udspredt for de fire Vejr, og det Menneske, som du mente det godt, vil du kun tilføje Ondt, uden at det gavner dig. Vi kunne for Tiden næppe finde et Sprog paa Jorden, hverken Tale- eller Skrivesprog, i hvilket man kan gjøre sine inderligste og sandeste Følelser forstaaelige for en Anden; derfor er man udsat for at blive misforstaaet og for at opvække Mishag. Man kan ved blot at bruge et tvetydigt Udtryk oprive et ulægt Saar, naar det behandles som dødt Kjød, medens der kun behøvedes lidt Olie fra en barmhjertig Samaritans Haand for at læge det. Hvor ædelt dit Øjemed end er, saa kan du dog ikke berøre de følsomme Strenge hos Mennesket paa samme Maade, naar det er fjernt fra dig, som naar det er dig nær. Det er sandt, at du kaster ikke dine Perler for Svin, men du kaster dit Guld for Mennesker, og de ville plyndre dig paa Grund af din Ubetænksomhed. Giv gode Raad i Stedet for at dadle; og naar I ses Ansigt til Ansigt, da revs den, der er viis, saa vil han elske dig; eller gjør saaledes mod din Ven, at han ikke kan finde nogen Anklage imod dig, hvis han skulde blive din Fjende. Saaledes vil du ikke alene kunne leve uplettet, men ogsaa uden Mistanke.

Skriv aldrig Noget, som du ikke vil være bekjendt at lade trykke, eller Noget, som kan saare et Menneskes allerømmeste Følelser. Dersom du skriver Noget, som du vil skamme dig ved at lade udkomme paa Tryk, da er du tvesindet; dersom du skriver Noget, som krænker Dyd og Retfærdighed, da har du ikke Guds Aand; og dersom du skriver Noget, som saarer det svage Hjerte, da føder du ikke Herrens Lam, og følgelig gjør du ikke mod Andre, som du vil, at Andre skulle gjøre mod dig. I Korthed dette: Skriv kun, hvad du er villig til maa offentliggjøres baade i denne og den tilkommende Verden. Og give Gud, at ej alene Kristi Disciple, men den hele Verden var villig til at handle saaledes. Da vilde Budene blive holdt; Ingen vilde skrive et Ord mod Herren sin Gud; Ingen vilde skrive et Ord mod sin Fader eller Moder; Ingen vilde skrive et Ord mod sin Næste; Ingen vilde skrive et Ord mod Guds Skabninger; Ingen vilde behøve at skrive et Ord imod Nogen eller Noget undtagen imod Synd, og Verden vilde være værd at leve i; thi der vilde Ingen være til at fornærme.

Af et almindeligt Brev til de Hellige.

Det bør alle Medlemmer af denne Kirke at give Verden tilkjende, at denne Tid er til Advarsel og ikke til mange Ord, at vise det ved et gudfrygtigt Livs Vandel, ved et ædelt Exempel saavelsom ved gode Lærdomme, ved et sømmeligt Levned, ved tarvelige Klæder, ved Flid, ved god Husholdning, ved Tro og Gjerninger og fremfor Alt ved Alvorlighed, Ydmyghed og Taalmodighed. — Mange Sjæles Frelse beror paa, at de Hellige give et ulasteligt Exempel. De maa derfor — vidende,

at Herren snart vil komme til sit Tempel — gjøre deres Del til at berede Vejen ved at ihukomme Hviledagen og holde den hellig, ved at lære deres Børn Evangeliet og lære dem at bede, ved at holde Maade med alle Ting, ved at vogte sig for Alt, hvad der klæder ilde, ved at beflitte sig paa Retfærdighed, ved at bære Forurettelse og Forfølgelse med Taalmodighed, vidende, at selv Michael, Erkeengelen, da han stredes med Lucifer om Mose Legeme, ikke turde fremføre nogen Straffedom imod ham, men sagde: Herren straffe dig. De ville ved at sætte et følgeværdigt Exempel lade deres Lys skinne, saa at Andre, som se det, ville gaa og gjøre ligesaa. Det gode Exempel trodser Verden i al dens pralende Forfængelighed; ved at lade Menneskene se eders Fordringsløshed i Klæder, Spise og Drikke, eders Ydmyghed i Ord, eders Aarvaagenhed og Bøn, eders Kjærlighed og Arbejde, eders Gjerninger og Tro ville I prædike for Verden og tjene til et ophøjet Exempel for dem, der søge efter Sandheden, og samtidig lære den ganske Kristenhed en Lektie, som den med al sin indstuderede Prædiken og theologiske Veltalenhed ikke kan naa op til.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn d. 26 Februar i bedste Velbefindende. De bleve beskikkede som følger:

David R. Wheelwright fra Brigham, Utah, i Kjøbenhavns Konference.
Niels Sandberg jun. fra St. George, i Malmö Konference.

Afløsning. Følgende Missionærer ere blevne afløste med Ære fra deres Missionsarbejde:

Wilford M. Christensen fra Kjøbenhavns Konference.
Gustaf W. Teudt fra Stockholms Konference.
Sören C. Christensen fra Aarhus Konference.
Nephi C. Wahlström fra Malmö Konference.
Daniel P. Thuesen fra Aarhus Konference.
Rasmus Rasmussen fra Kjøbenhavns Konference.
Alexander Elquist fra Göteborgs Konference.

Dødsfald. **Christian Peter Nielsen** afgik ved Døden d. 12 Februar 1903 i sit Hjem i Moroni, Sanpete Co., Utah. Han blev født d. 21 April 1826 i Tolstrup, Hjørring Amt, Danmark, og annammede Evangeliet d. 28 Marts 1851. Han var en af dem, der blev indviklet i Forfølgelserne i Taars Sogn 1852, ved hvilken Lejlighed han blev grusomt mishandlet og bar Mærker deraf til sin Død. Han emigrerede d. 25 November 1854. Afdøde var et trofast Medlem af Kirken og efterlader sig Hustru og 7 Børn.

Brevvexling.

Hamar, d. 24 Februar 1903.

Præsident Anthon L. Skanchy.

Kjære Broder. Medens jeg opholdt mig i Christianssund, skrev De i December Maaned til mig angaaende min Forflyttelse fra Trondhjems Konference til Kristiania Konference og bad mig samtidig lade Dem vide, naar jeg besøgte mine Slægtninge. Jeg har nu besøgt dem og har tilbragt fortræffelige Dage ved at prædike Evangeliet for dem, skjøndt det synes, som om de fleste af dem ikke ønske at antage det. Mange af dem ere saa rige paa denne Verdens Goder, at de glemme det evige Liv, som kommer efter dette. Dog maa jeg sige til deres Ære, at de alle have modtaget mig paa en venlig og høflig Maade i deres Hjem. Ældsterne, som arbejde her i Hamar, ere blevne præsenterede for dem, saa at de kunne besøge dem paa deres Rejser ud i Landet, og, hvad der ikke har mindre Betydning, de ville altid være velkomne i deres Hjem og finde en opredt Seng, hvor de kunne finde Hvile efter Dagens Gjerning.

Før jeg kom her til Hedemarken, rejste jeg efter Konferencepræsident Monsens Ønske sammen med ham op til Bodø, hvor vi fremkaldte en stærk Opvækkelse og vakte mere Interesse for Evangeliet end paa nogen anden Plads, hvor jeg hidtil har været. Hver Aften afholdt vi Møder, der alle vare besøgte indtil Trængsel. Vi døbte fem Personer, og den Fordom, Befolkningen nærede mod os som et Folk, blev for en stor Del fjernet. Jeg kan næsten fristes til at sige, at det var en virkelig Pintsefest, vi oplevede, og det var den bedste Tid i min Missionsvirksomhed i Løbet af de 30 Maaneder, jeg har arbejdet her i Norge.

Jeg haaber, at mit Arbejde i Missionsmarken har været tilfredsstillende, da jeg altid har søgt at udføre alle mine Pligter paa bedste Maade. Mine Venner i Zion rette stadig i deres Breve Spørgsmaal til mig om, naar de kunne vente mig hjem; jeg svarer dem i Regelen, at jeg kan ikke sige dem noget bestemt om det endnu. De synes, at jeg har været borte i lang Tid, men saalænge de vide, at jeg virker i Missionens Tjeneste, have de ingen Grund til at være misfornøjede. Jeg føler den største Glæde i mit Arbejde, og det er mit Haab, at jeg maa vende tilbage til mit Hjem, „iført Guds fulde Rustning", og fortsætte med at gjøre et godt Arbejde blandt mine unge Brødre og Søstre der. Der er et stort Arbejde at udføre hjemme, i Særdeleshed blandt Zions Ungdom, og jeg ønsker ofte, at jeg var i Stand til at ofre hele min Tid i Herrens Tjeneste ligesom Alma i gamle Dage; thi der er intet Arbejde, der bringer mig større Glæde.

Jeg kan sende Dem en Hilsen fra Ældsterne i Trondhjems Konference. De føle alle en stor Glæde ved at arbejde for Evangeliets Sag. Med de bedste Ønsker for Dem, kjære Broder, forbliver jeg Deres Medarbejder i Evangeliets Tjeneste

Milton H. Knudsen.

Adresse: Bøssemager Flagstad, Hamar, Norge.

Beskrivelser af Jesus Kristus.

Den jødiske Historieskriver Josephus skriver i sin Historie om Kristus: „I de Dage levede Jesus, et Menneske fuld af Visdom, hvis man ellers kan kalde ham et Menneske; thi det var overordentlige Gjerninger, han gjorde, og vilde Nogen af Hjertets Lyst annamme Sandheden, da havde han den at forkynde. Mange, baade Jøder og Grækere, hang ved ham. Det var ham, som kaldtes Kristus (Messias). Af de Store og Fornemme blandt os blev han anklaget og af Pilatus dømt til Korsfæstelse; men de, som een Gang havde faaet ham kjær, hyldede ham alligevel; han kom ogsaa den tredie Dag levende til dem igjen, og alt det havde Herrens Profeter forudsagt om ham og meget mere vidunderligt. De Kristne have deres Navn efter ham, og de ere til endnu."

En anden Beskrivelse over Jesus, som formentlig hidrører fra den romerske Landshøvding Lentulus, Pontius Pilatus' Forgjænger, lyder saaledes: „Han er en høj Mand og anselig, han har et ærligt Ansigt; hvem der ser paa ham, maa elske og frygte ham. Hans Haar er noget kruset i Tindingerne og glindsende og hænger ned paa Skuldrene, det er skilt ad i Midten efter Nazaræernes Skik; han har en høj og ren Pande, Ansigtet er pletfrit og muntert, prydet med en svag Rødme. Næse og Mund ere dadelfrie, hans kastaniebrune Skjæg er skilt ad i Midten. Øjnene ere lyse og klare. Naar han dadler, er han forfærdelig, men naar han formaner, er han venlig, mild og glad, dog tillige værdig; Ingen har set ham le, men Mange have set ham smile. Hans Hænder og Lemmer ser man gjerne. I sin Tale er han beskeden, langsom og eftertænksom og yndet blandt Menneskenes Børn."

Brev fra Publius Sentilus til Senatet i Rom: „Der er en Mand iblandt os, som kaldes Jesus Kristus. Han annammes af Folket som en Profet. Hans egne Disciple sige, at han er Guds Søn. — Han helbreder de Syge, gjengiver de Blinde Synet, de Døve Hørelsen og opvækker de Døde. I Samtale er han mild og elskværdig, hans Manerer yndefulde og beskedne; naar han irettesætter, er han frygtelig, men dog mild og tilgivende. Af Person er han høj og indtagende; hans Næse og Mund ere skjønt formede, hans Hage en Model af græsk Billedhuggerkunst og bedækket af et svært Skjæg; hans Øjne ere lig Diamanter, med et Udtryk af stor Visdom og Gjennemtrængenhed, opfattende Alt med et Blik, vidnende om stor Medfølelse for de Fattige og Ulykkelige. Hans Haar bølger i flagrende, krøllede Lokker ned over hans Skuldre i orientalsk Stil efter Nazaræernes Skik. Han vides ikke at have let, men græder ofte; kort sagt, hans Form og Sæder ere dadelfri, og hans overordentlige Skjønhed overgaar Menneskenes."

Josephs Smiths Personlighed.

(Fra Parley P. Pratts Autobiografi.)

Præsident Joseph Smith var af Person høj og velbygget, stærk og bevægelig, af en lys Ansigtsfarve, lyst Haar, blaa Øjne, meget lidt Skjæg og i Besiddelse af et for ham særegent Udtryk, som Øjet altid hvilede paa med Glæde og aldrig trættedes ved at betragte. Hans Ansigt var stedse mildt, venligt og straalende af Intelligens og Velvillie, blandet med et ubevidst muntert Smil; han var fuldstændig fri for al Tilbageholdenhed og paatagen Højtidelighed. Der var Noget forbundet med hans Øjes klare, rolige Blik, som vilde han gjennemtrænge det menneskelige Hjertes dybeste Afgrunde, se ind i Evigheden, gjennemskue Himlene og omfatte hele Universet.

Han besad en ædel Frimodighed og en uafhængig Karakter; hans Optræden var let og fortrolig, hans Irettesættelse frygtelig, hans Godgjørenhed uudtømmelig som Oceanets Dyb, hans Indsigt altomfattende og hans Sprog gjennemtrængt af en ejendommelig Veltalenhed, der var ham særegen, ikke poleret, ikke studeret, ikke afmaalt eller afpasset ved Uddannelse eller forfinet ved Kunst, men udstrømmende i sin naturlige Simpelhed og overordentlig afvexlende i Gjenstand og Form. Han interesserede og belærte sine Tilhørere, medens han samtidig morede og underholdt dem, og der var aldrig Nogen, som trættedes ved at høre ham tale. Jeg har endogsaa ofte set en stor Forsamling af ivrige Tilhørere lytte til hans Tale med spændt Opmærksomhed i mange Timer, i Kulde og Solskin, Regn og Blæst, medens de lo i det ene Øjeblik og græd i det næste. Selv hans bitreste Fjender bleve i Regelen overvundne, naar han blot engang kom til at tale til dem.

Kort sagt, hos ham vare en Daniels og Cyrus' Karakterer vidunderlig sammenføjede. En Daniels Evner, Visdom og Gudhengivenhed vare forenede med en Cyrus' Kjækhed, Mod, Maadeholdenhed og Udholdenhed. Han var visselig begavet med en saadan Villiekraft og saadanne Sjælsevner, at hvis han havde naaet den modne Manddoms Alder, vilde han have omvæltet Verden i mange Henseender og efterladt sig et Navn, til hvilket der vilde have knyttet sig mere herlige og glimrende Bedrifter end til nogen anden Dødeligs. Som det er, vil hans Værk leve til endeløse Tidsaldre, og utallige endnu ufødte Millioner ville med Hæder omtale hans Navn som et ædelt Redskab i Guds Haand, der i Løbet af sin korte, ungdommelige Løbebane lagde Grundvolden til det Rige, der omtaltes af Daniel, Profeten, hvilket skulde sønderknuse alle andre Riger, men selv bestaa evindelig.

I Fængslet.

Joseph, jeg (Parley P. Pratt) og flere Brødre vare som Fanger i vore Fjenders Hænder lejrede ved Crooked River paa Vejen til Independence og bevogtede af en stærk Vagt, der kommanderedes af Generalerne Lucas og Wilson. Da vi brøde op og begyndte vor March om Morgenen d. 3 Novbr., tiltalte Joseph mig og de andre Fanger i en sagte, men oprømt og fornøjet Tone og sagde: „Værer ved godt Mod, Brødre; Herrens Ord kom til mig i Nat, at vort Liv skulde skjænkes os, og at hvad vi end maatte lide under vort Fangenskab,

skulde ingen af os miste Livet." Om denne Profeti bærer jeg Vidnesbyrd i Herrens Navn, at uagtet den udtaltes i Løndom, blev den opfyldt for hele Verden, og den mirakuløse Maade, hvorpaa enhver af os kom fri, er altfor bekjendt til at behøve mit Vidnesbyrd. Efter vor Forflyttelse fra Independence til Richmond i Ray County og vor Overleverelse til General Clark bleve vi af denne stillede under Bevogtning af Guvernøren over Staten Missouri, Oberst Sterling Price. Denne Oberst Price satte os i et Værelse uden Senge, Stole eller andre Bekvemmeligheder og lænkede os alle syv sammen med en Kjæde, der gik fra den Enes Ankel til den Andens og var ved hver Ankel fastgjort med en Hængelaas. I denne Stilling bleve vi bevogtede Dag og Nat af omtrent ti Mand ad Gangen, der stode omkring os med ladte Pistoler i Hænderne. Om Natten laa vi alle paa Ryggen udstrakte paa Gulvet og forsøgte at sove; men det haarde Gulv, Kulden, Umuligheden af at forandre vor Stilling paa Grund af Lænkerne samt Vagtens Støjen forjog al Søvn. En af hine kjedsommelige Nætter laa vi, som om vi sov, til over Midnat, medens vore Hjerter krympede sig af Smerte ved at være nødte til Time efter Time at høre paa vore Bevogteres raa Spøg, gruelige Eder, rædsomme Bespottelser og skidne Samtaler, naar de — med Oberst Price som Formand — fortalte om deres Mord, Røverier og Plyndringer, som de havde begaaet blandt „Mormonerne" i Far West og Omegn. De roste sig endog af, at de havde voldtaget og skjændet Mormonernes Hustruer og Døtre, og at de havde skudt Mænd, Kvinder og Børn eller knust Hovedet paa dem. Jeg hørte saalænge paa alt dette, indtil jeg følte en saadan Væmmelse, Rædsel og Gru og en saa retfærdig Vrede, at jeg næppe kunde afholde mig fra at springe op og tugte Vagten, men sagde Intet til Joseph eller nogen af de andre, skjøndt jeg laa ved Siden af ham og vidste, at han var vaagen. Men pludselig rejste han sig op og udtalte med Tordenrøst, eller som naar en Løve brøler, følgende Ord: **„Stille,** I Djævle fra det dybeste Helvede! I Jesu Kristi Navn byder og befaler jeg eder at være stille. Jeg vil ikke leve et Minut længere og høre paa saadan Tale. Hold eders Mund, eller I eller jeg skal dø **i dette Øjeblik!"**

Han taug. Han stod oprejst paa sine Fødder i frygtelig Majestæt. Lænket og uden Vaaben — rolig og værdig som en Engel skuede han ned paa sine bævende Bevogtere, hvis Vaaben sank eller faldt ud af Hænderne paa dem, medens deres Knæ sloge mod hinanden af Angst, og de trak sig forfærdede tilbage i en Krog eller kastede sig for hans Fødder, bedende om Naade, og forholdt sig ganske stille, indtil de bleve afløste af en anden Vagt.

Jeg har i Englands Retssale set Retfærdighedens Haandhævere, iførte deres Embedsdragter, og Forbrydere fremførte for dem, medens Liv hang som i et Haar; jeg har set Kongressen højtidelig give Love til Nationer; jeg har forsøgt at forestille mig Troners, Kroners og kongelige Hoffers Majestæt samt Kongers og Kejseres Værdighed, naar de samles for at afgjøre Rigers Skjæbne; men sand Majestæt og Værdighed har jeg kun set een Gang, og den stod i Lænker ved Midnatstider i et skummelt Fængsel i en ubekjendt Landsby i Missouri.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).